

Beogradska mitropolija osnovana je 1718.godine, iste godine kada je stvorena i Kraljevina Srbija u sklopu Austrije kao odraz uspešnog ratovanja protiv Osmanskog carstva. Prvi njen mitropolit zvao se Mojsije Petrović. Rodjen je 1677. u Beogradu. Godine 1690. nasao se zajedno sa patrijarhom srpskim Arsenijem III Crnojevićem u seobi u Ugarsku. Stekao je skromno obrazovanje, i to u Sent Andreji, u najblizjoj okolini Arsenija III. Od stranih jezika je znao malo grčki i možda turski. Grcku tradiciju i kulturu je izuzetno postovao i smatrao je da nasa crkva mora da podari posebnu paznju grckoj crkvi.

Mojsije je 1713. postao episkop dabro-bosanski. Kada se saznalo u Karlovačkoj mitropoliji da se Petrović zalaze da postane mitropolit beogradski, mitropolit karlovački Vicentije Popović sazvaio je zbor sa narodnim prvacima da protiv Mojsijevog plana podnesu tuzbu. Zbor je održan 13.5.1718. Kao glavni razlog za žalbu je to što, kako je navedeno, prema privilegijama za srpske zivalj, za Srbe postoji samo jedan mitropolit. S obzirom na to što je Vicentije bio star i iznemogao, Mojsije je računao na to da postane mitropolit obeju mitropolija, pa bi onda pod okriljem austrijske uprave od ove dve, stvorio jednu mitropoliju. Kasnije je i uspeo u tome.

Car Karlo VI je potvrdio 10.9.1718. mitropolita beogradskog u njegovom tadašnjem zvanju i priznao autonomiju Beogradske mitropolije. Ovom diplomom stvorena je i treća autonomna mitropolija. Prva je bila arhiepiskopija u Peci, a druga mitropolija u Karlovcima. Do ove diplome, beogradski mitropolit potpadao je pod patrijarhom i nije imao nikakvu vlast nad ostalim episkopijama u Srbiji. Ovom diplomom je on postao samostalan i pod njegovu vlast je potpao episkop u Valjevu. Godine 1720. je car posebnom diplomom stavio Banat pod beogradskim mitropolitom, a 1727. i Malu Vlasku. Tako se njegova vlast proširila na episkopije u Temišvaru i Vrscu. Oblasti koje su bile pod jurisdikcijom dveju mitropolija, nasle su se pod austrijskom vlašću na osnovu odredaba Karlovačkog i Pozarevačkog mira. Arhiepiskop pečki Mojsije Rajović (1712-1725) priznao je sinodalnom gramatom 15.8.1721. autonomiju Beogradske mitropolije. Posle proširenja privilegijalnih prava na Srbiju i Banat, Srbi u ovim oblastima, zajedno sa Srbima u Slavoniji, Sremu, Ugarskoj i Hrvatskoj cine jednu uobicenu celinu. Ona se ogledala i u duhovnom pogledu, a to je povlacilo to da je mitropolit beogradski duhovni staresina svih Srba u Monarhiji. Austrija sa velikom dozom bojazni nije zelela da prizna takvo stanje, jer je bila misljenja da se na osnovu ovakvog stanja može bukvalno stvoriti takoreći država u državi. Strah je dostigao vrhunac u borbi Karlovačke i Beogradske mitropolije za ujedinjenje istih. Vlast je pokušavala na sve načine da se odupre ovoj ideji. Ipak, protivnika je imala u samom mitropolitu Mojsiju. On se najviše zalagao na sjedinjenju. Početni korak ka tome je već pomenuta SINODALNA GRAMATA iz 15.8.1721. pečkog arhiepiskopa Rajovića. Pored priznanja autonomije Beogradskoj mitropoliji, u njoj se još predviđja da posle smrti karlovačkog mitropolita Popovića, Mojsije Petrović postane vrhovni mitropolit i arhiepiskop i u Ugarskoj i u Slavoniji. Ubrzo, mitropolit je sazvaio narodno-crkveni sabor. Na njemu su se birali pomoćnici mitropolita karlovačkog. Na saboru su bili prisutni i izaslanici cara Karla. Njihov zadatak je bio da na sve načine onemoguće dolazak delegate iz Beograda i Srbije. Međutim, ovo im nije poslo za rukom. Sabor je održan od 8. do 19. septembra 1722. u Petrovaradinskom sancu (Novi Sad). Odlučeno je da u svim srpskim oblastima bude jedan arhiepiskop. Za pomoćnika karlovačkog mitropolita izabran je Mojsije Petrović.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com